

א ריכסינג תמוז

לקבל את החיים - במנוחה ע"י אמונה שלום בטחון ושמחה

פרשת תהרה תשפ"ה // שנה ב' // גליון כ"ג

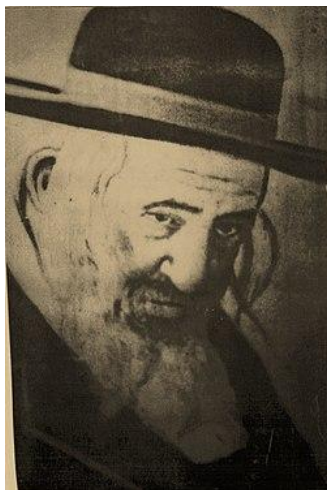
שיעורי כ"ק אדמו"ר מפנים מאירות דסיקסא שליט"א

מאהל של רבי ישעיה

**(אצל סעודת הילולא שע"י מוסדות 'רב להושיע'
שנת תשפ"ב)**

דוד המלך, על דרכו של דוד המלך, על עבודתו הקדושה של דוד המלך, הוא זוכר ורואה את כל מה שלמד, איך הוא יכול לממש את זה בפועל ממש.

התכנסנו כאן היום, לעילוי נשמת הצדיק הקדוש והטהור, רבי ישעיה בן ר' משה, שאותו העולם העריך מאוד. עלינו לשאול: למה העולם רואה את רבי ישעיה בכבוד כל כך גבוה? יש לנו כל כך הרבה צדיקים, תלמידי הבעל שם טוב; מה יש ברבי ישעיה שהסעיר כל כך את העולם?! רבי ישעיה לא חיבר ספרים שאנשים ילמדו מהם, כמו שלומדים מספרי כל הצדיקים והופכים לחסידים שלהם,

**יש ענין של 'ללמוד'
ויש הענין של
'לשמור ולעשות'
ולקיים'**

למה העולם כל כך עוסק ברבי ישעיה...

יש מדרש שאומר ש'רועה טוב' מתייחס ל'דוד המלך'. למה? כי 'מי שראה את מלך דוד, זכר את לימודיו'. הרה"ק מקוצק צ"ל, שואל: אדם שיש לו זיכרון חזק, ששכח את לימודיו, וכשהוא מסתכל על דוד המלך, הוא זוכר את הלימוד ההוא - מה ההסבר? הרבי מקוצק עונה: כשיהודי מסתכל על הצורה הקדושה של

הגדולים בכך שהניח להם לקלף תפוחי אדמה...

הוא לא סיים עדיין... הוא ממשיך, הרבנים יושבים שם ומקלפים תפוחי אדמה במטבח, והם מתחילים לדבר ביניהם, למה אנחנו כאן במקום הזה, אנחנו לא רואים כלום? רבי ישע'לע אפילו לא נשמע מתפלל; הוא ישב על הספסל מרוכז כל כך, בקושי הראה רגשות. הוא היה עסוק בחלוקת אוכל ובקרבה לזה וזה; לא היו לו תלמידים שעומדים על הכיבודים המפוארים... למה אנחנו כאן? למה אנחנו כאן?... כך, הרבנים שוחחו ביניהם בזמן שמקלפים תפוחי אדמה...

לרבי ישע'לע היה כידוע תפיסת המחשבה, הוא היה באמצע העברת הסדרה שנים מקרא ואחד תרגום על פרשת וישב. הוא נכנס למטבח שבו עמדו הרבנים ומקלפים תפוחי אדמה, והוא התחיל לומר בקול רם, איפה שהוא היה מחזיק, כתוב: "אין בית הסוהר רואה מאומה"; שר בית הסוהר לא רואה כלום על יוסף הזה, "כי ה' עמו, וכל מה שהוא עושה, ה' מצליח." כך, רבי ישע'לע חזר בקול רם על הפסוק, פעמיים את הפסוק ופעם אחת את התרגום, ויצא מן המטבח. והרבנים המשיכו לשוחח ביניהם, ואמרו כי אצל רבי ישע'לע, הם זכו בזמן שמקלפים תפוחי אדמה בעד כלל ישראל, למה שזוכים אצל צדיקים אחרים ואנשים גדולים.

סיפור זה צריך להתבונן בו.

אתם יכולים גם לראות דבר מעניין אצל רבי ישע'לע. רבי ישע'לע היה נוהג לספר על מופתים שהוא בעצמו עשה. הוא היה יושב לעיתים קרובות במוצאי שבת ושואל, "יש למישהו, סיפור על צדיק?...". אם אף אחד לא היה מספר סיפור, רבי

הולכים בדרך שהם מלמדים לתורה וחסידות.

רבי ישע'לע לא השאיר אחריו ספרים, הוא לא לימד תורה ברבים; הוא רק לימד בפנים ספרי קודש, אבל לא הוסיף שום הערות. אז למה העולם כל כך נרגש מרבי ישע'לע? מה אנחנו עושים עם רבי ישע'לע?

כיבוד לקלף תפוחי אדמה...

אין רואים כלום אבל מתעלים במדריגות

אני רוצה להתחיל בסיפור שהרב מקפואר זצ"ל, סיפר [הוא היה הרב אונגאר... בסקווירא היו לו שני בנים, ובארץ ישראל היה לו בן, אב"ד חוג חת"ם סופר] על אירוע נפלא שהתרחש עם רבי ישע'לע. זה לא מופת, זה לא סיפור שקשור לכסף (געלט-מעשה), אבל זה ממחיש בבירור את גדולתו של רבי ישע'לע. הסיפור הולך כך: היה זה שבת פרשת וישב, באמצע החורף. הרב מקאפאוואר היה הרב אונגאר, והוא הגיע לשם ביום השישי. בימינו, אם מישהו היה עושה את זה, הוא היה בסכנה גדולה... הוא אמר כי רבנים גדולים הגיעו לרבי ישע'לע, ורצו לכבד אותו.

אין אפשר לכבד אותם? רבי ישע'לע לא היה לו כיבודים מפוארים; הוא לא חילק כיבודים גדולים. רבי ישע'לע רצה לכבד את הרבנים הגדולים, אז הוא קרא להם כולם למטבח ונתן לכל אחד סכין עם שקית תפוחי אדמה כדי שיוכלו לקלף אותם, שק תפוחי אדמה... תדמינו היום, רב גדול מגיע, ואתם רוצים לכבד אותו, "רבי, אני צריך קוגל תפוחי אדמה לשבת, האם תוכל לקלף לי את תפוחי האדמה עם סכין?...". רבי ישע'לע כיבד את הרבנים

יום לידתו, מעולם לא גפם בה; הוא מקבל כוח משמים כדי להשפיע.

בואו נבהיר את זה לרגע. מה זה אומר? מה זה אומר להיות שומר הברית? מה זה אומר תאוות?

"תאוות" פירושו: כאשר אדם חי בעולם הזה, חושב על עצמו, ולוקח לעצמו, זהו תאוות. תאוות הוא, בקצרה, "אני". אני לוקח. אתה רואה חתיכת מזון טובה, ואתה אוהב "את עצמך", ואתה אוכל את המזון. זה לא המזון שאתה אוהב, כי אם זה היה כך, היית משאיר את המזון על השולחן. מהות התאוות היא - אתה אוהב את עצמך!

רבי ישעי'לע עבד על קדושה. המשמעות הפשוטה היא שרבי ישעי'לע הקדיש את כל חייו עבור אחרים, עבור הבורא, עבור כלל ישראל. מה זה אומר? לתת לכלל ישראל, לתת לקדוש ברוך הוא, עבור בני המקום. אצל רבי ישעי'לע, לא הייתה כזו דבר כמו לקחת לעצמו.

המושג: "חסיד קערעסטיר"

כשאתה נתון למישהו - הענברים מפחדים...

חשבתי לעצמי. אצל כל צדיק וצדיק, יש "דרך", וכשמישהו רוצה לקחת את הדרך של אותו צדיק, יש ספרים שבהם אפשר ללמוד להוציא את הדרך הזו. לדוגמה: אם מישהו רוצה להיות ברסלבר, הוא לומד ספרי ברסלב. אם הוא רוצה להיות חסיד חב"ד, הוא לומד ספרי חב"ד. אפשר ללמוד מספרי תפארת שלמה, חסידות עמוקה, מאור ושמש, קדושת לוי, באר מים חיים.

ישעי'לע היה מספר סיפור על עצמו... פעם, רבי ישעי'לע סיפר על מופת של עצמו.

יהודי הגיע אלי ואמר, "אוי רבי! הגוי רוצה להרוג אותי!!!!" "איפה?" "כאן בחוץ!" רבי ישעי'לע יצא החוצה ואכן ראה גוי עם גרזן, כשהוא עומד להכות את היהודי! רבי ישעי'לע שאל אותו, "למה אתה רוצה להרוג את היהודי הזה?" הגוי ענה, "רבי, הוא הזמין עגלה מלאה בעץ, והוא לא רוצה לשלם על זה!" רבי ישעי'לע שאל, "למה אתה לא רוצה לשלם?" הגוי היהודי אמר, "מה זאת אומרת למה? אני הזמנתי עגלה שבה העץ מסודר יפה, אחד על גבי השני, שממלא את העגלה. הוא שם חתיכת עץ אחת מימין ואחת משמאל, ואחרי עשר חתיכות, העגלה כבר הייתה מלאה. אני לא רוצה לשלם לו על זה!"

רבי ישעי'לע סיכם: "עשיתי מופת והגוי שחרר את הגרזן! רוצים לדעת איך? שילמתי לו..."

כך רבי ישעי'לע סיפר על מופת עצמו... הגוי שחרר את הגרזן... הסיפור צריך להדגיש קצת.

רבי ישעי'לע - חיים עבור אחרים!

אתה אוהב את עצמך, לא את המזון; שאם אתה אוהב את המזון לא היית אוכל אותה...

מה הייתה עוצמתו של רבי ישעי'לע? הרב הקדוש מצאנו זצ"ל, אמר על רבי ישעי'לע שהוא היה שומר הברית כל ימי חייו, ורבים מהצדיקים אמרו עליו שהוא מגשים את תכונותיו של יוסף הצדיק, "יוסף הוא המשביר". מי שהוא שומר הברית, ששומר על קדושה וטהרה מאז

את זה, ויהודים רואים דברים נפלאים; אי אפשר לקחת את זה... אבל מה זה עכבר? עכברים רשיעא... מה עושים העכברים? העכברים נכנסים לאוצר של מישהו, ואוכלים את החלות שלו, את החיטה שלו, את התבואה שלו; הם גנבים, הם רשיעים...

מי יכול להבריא העכברים? רבי ישע'לע! רבי ישע'לע אמר לעכברים: "אתם יודעים מי אני? אני לא לוקח כלום לעצמי; אני נותן הכל לאחרים!!..." כשאתה נותן למישהו, זה מה שהפחיד את העכברים; הם בורחים!

הרב ניישלו זצ"ל, מסקווירא, מספר שהוא ראה את המכתב כאשר רבי ישע'לע הנחה יהודי שהיה לו עכברים לכתוב כי רבי ישע'לע מקערעסטיר אמר להם לעבור לשכן, הגוי. הוא ראה את המכתב! וכאשר אלפי עכברים החלו להתרוצץ למקום השכן. בוודאי רבי ישע'לע היה יכול! עכבר חושב על עצמו, הוא לוקח מהאחר - עבור עצמו. מי הוא רבי ישע'לע? לתת את עצמך עבור אחר - זה מגרש את העכברים!

בנוסף, רבי ישע'לע השפיע על היהודי שהיה לו העכברים להפוך לחסיד קערעסטיר וללכת בדרך קערעסטיר. מה הדרך של קערעסטיר? תן את עצמך עבור אחר, הפסיק לאגור כל כך הרבה חיטה בשדה שלך, שתף קצת עם מישהו אחר!

פס
דבר הצדיק הק' והמזור המפורסם מופת הדור מזורה המזורה
אספקלייא המאירה כתר שם טוב דאי חסיד דאי עני
נור ועמרה אורב ישראל וקדושו רכבו ופישו סבא קדישא
מין רבינו ישע'לע בן משה זצ"ל
יחד ברורו בצדקת פורנו וישרות דרבי צדקתו
שומר הברית והחסד אין חקר להסירותו וקדושתו
עמוד נמיה צ"ע מפורסם במדות טובו וענותנותו
דור פישו שר בתפלה ותחנונים ונשעו בתפלתו
לובש ערומים השיא יתומים עוד בימי בחירותו
ביתו פתוח בביתו של אאעיה ובני ביתו דיו עניים
הדור אליו רבבות אלפי ישראל מאפסי ארץ ואיים
לשכיל אל דל מעביר על מדותיו ולא כעס מעולם
שרת באמנה לרבו הקדוש מליסקא ז"ע אור. עולם
דשכמו לפתחו חכמי ישראל צדיקים וגדולים
ז"ל את הדינים אמנה ובטחון נמס כחובם
צדיק דדור ענו אחריו מקדוש ועשולו סמוכים
לחם רב עבד למעדות דהומעיה דרבה זבח ונסכים
דנעזלכת בקדושתו אור שופל וטכוסהכל הדרכים
דכנס אורחים בספי האכלים והשקם בבני מלכים
חמשים שנה ישב על כסא קדשו ודארץ לארץ ולדורים
וביום ג' אייר דזי ספוריה תרס"ה לפיש קטן נתעלה למרום
תניצבה

מה

ואיפה אפשר ללמוד על "רבי ישע'לע"?
אני רוצה להיות "חסיד קערעסטיר" דרך
לימוד תורה!!

התשובה היא: מאוד פשוט! קח את כל
חיין; רבי ישע'לע לא צריך ספר. רבי
ישע'לע הוא חומש רש"י, גמרא, חז"ל,
מוסר, חסידות; הכל הוא "רבי ישע'לע"!...
כי היסוד של "רבי ישע'לע" הוא: תן את
חיין! מהרצונות שלך, מה"אני" שלך -
עבור הבורא ועבור יהודים אחרים! זהו רבי
ישע'לע! את העבודת הקודש לימד אותנו
רבי ישע'לע!

למה רבי ישע'לע הבריא העכברים?
היום, תולים תמונה של רבי ישע'לע...
בקרוב ידברו על זה, יש אומרים שאין לזה
מקור אמיתי, אבל למעשה, יהודים תולים

תנועת קערעסטיר

יהודי נותן לאחר, גוי רק לוקח לעצמו.

הייתה סיפור מרהיב על רבי ישע'לע. רבי ישעיה אשר זליג מרגליות זצ"ל, מספר את הסיפור הזה בספרו. היה יהודי שהיה עני ומדוכא, והוא הגיע לרבי ישע'לע, והביע שהוא לא יכול להמשיך לחיות כך. רבי ישע'לע אמר לו: "לך תתחיל עסק חדש, ותתעשר מאוד!"

יום אחד, הוא הגיע לרבי ישע'לע, ודיבר בהתלהבות. מה קרה? רבי, מאז שהתעשרתי, הוא אמר, רכשתי חברים, בני דודים, סבים – אוי, הרבי לא יכול לדמיין! הפכתי לחלק ממשפחה גדולה. ממשפחה קטנה, מאדם קטן, הפכתי לאדם גדול... יש לי חברים; אתה יודע כמה יהודים למדו איתי בחדר? הרבה יותר ממה שהחדר אפילו היה יכול להכיל!... כמה בני דודים יש לי... רבי, זה לא יאמן!

כששמע רבי ישע'לע את זה, הוא אמר: "תן לי את הרשימה של כל בני הדודים והחברים שלך!" ורבי ישע'לע רשם את זה. כשסיים, רבי ישע'לע אמר לו: "ובכן, אם אתה לא רוצה לתת להם, אני אמצא מישהו אחר שייתן!"

"אוי, קרא האיש, 'רבי, לא, לא!'..." "אתה לא רוצה לתת!..." והוא הסתכל על רבי ישע'לע, חושב

כאשר אנו אומרים שרבי ישע'לע אמר, "אדער זיך בייגן אדער זיך לייגן" (הכוונה: או לוותר ליהודי או לחטוף מיתה משונה), וכאשר אנו אומרים שרבי ישע'לע אמר, "גוי חייב לקחת או כסף או מיתה משונה" – בוודאי רבי ישע'לע יכול היה להוכיח זאת! מהו גוי? גוי הוא "אני", גוי חושב על רצונות, על "עצמי", כל החיים הם "עצמי" עם "עצמי", לשבור מישהו ולקרוע מישהו, ולקחת בשבילי, ולעשות בשבילי. כאשר גוי הגיע והתחבר עם יהודי, רבי ישע'לע הטיל תחושה כזו, תנועה כזו, נקרא לה "תנועת קערעסטיר של רבי ישע'לע"... הוא הטיל ביהודים את הכוח לתת את

עצמם עבור הבורא – הגוי התבטל מעצמו!

הגוי כולו נברא כי יש לו "ניצוץ" של קדושה, כפי שמבואר בספרים הקדושים, אשר היהודי חייב להוציא. הגוי לא נברא לשווא; הוא מתחנך בפני היהודי, "בבקשה הוצא את הניצוץ הקדוש, אני רוצה להתקדש, אני רוצה להיכנס לטומאתי, שם..."

רבי ישע'לע לימד את זה ליהודים.

יהודים מעוררים רחמים רבים אצל הציון הקדוש בקערעסטיר
אצל נעילת היום ג' אייר תשפ"ד

הנביא אותו לרבי? הוא אמר שישעיהו הנביא אומר בישעיהו פרק נ"ח: "הלא פרוס לרעב לחמין ועניים מרודים תביא בית, אז תבקע כשחר אורח, ויהלך לפניך צדקך, תקרא וה' יענה"..." השי"ת אומר: שכאשר יהודי נותן מעצמו עבור יהודים אחרים, זה לא רק משהו שנותן כסף; לכולם יש משהו לתת מעצמם.

כאשר יהודי קם בליל שישי לעילוי נשמתו של רבי ישעי' בן רבי משה, אה, זה מה שרבי ישעי' רצה! לתת את עצמו עבור הבורא! לתת את עצמו עבור כלל ישראל!

כאשר אנו נותנים 'פארמיל'ע' לילדים, אנו מקבלים את זה, ואני נותן כסף כדי שילדים יהודים תהיה הכוח לעבוד את הבורא, נותנים מעצמם עבור יהודים אחרים, הוא מרים יהודים אחרים.

אבל זה לא רק בגשמיות; רבי ישעי' לע גם התייחס לרוחניות. כל מעשה שאדם עושה, כאשר לאדם יש נסיון של הסתכלות והוא מתאפק, עליו לומר: לעילוי נשמתו של רבי ישעי' בן רבי משה, כי אני חסיד מקערעסטיר, אני מחזיק חזק בקערעסטיר. יש לנו דרך; אני בתנועה שנקראת לתת את האגו שלי עבור הבורא ית"ש ועבור כלל ישראל.

שהוא יהפוך אותו לאדם עני, ממש באמצע השיחה... רבי ישעי' לע אמר לו: "למה צריך לחפש פרנסה אם לא כדי לשתף עם אחרים?"!

זה היה רבי ישעי' לע, וזה מה שרבי ישעי' לע מלמד אותנו, שאנחנו יכולים כולנו, כל יהודי, ללכת בדרך הזו. כל כישרון שיש לאדם, אם יש לו כסף, קול יפה, יכולת להתפלל בצורה יפה, או היכולת לחשוב על יהודי אחר ולהתמודד עם אתגרים. רבי ישעי' לע הוא הדוגמה החזקה ביותר עבורנו כיצד אדם יכול לעבור את הגלויות הקשות ביותר עם כל הבעיות שלנו. יש מילה אחת: נתינה לאחרים! תן את עצמך לאחרים, אל תחיה רק בשביל עצמך; זה היה רבי ישעי' לע.

ישעיהו הנביא עשה

אותו לרבי...

כל מסירות נפש: לע"נ של רבי ישעיה בן רבי משה...

המהרש"ג היה אצל רבי ישעי' לע, ושאלו אותו מה הוא אומר על רבי ישעי' לע. המהרש"ג היה אכן גאון גאוני, והוא אמר: האם אתם יודעים מי עשה את רבי ישעי' לע לרבי? הוא אמר: ישעיהו הנביא עשה אותו לרבי! היכן עשה ישעיהו

קול פנים מאירות: שיעורי כ"ק מרן אדמו"ר מפנים

מאירות סיקסא שליט"א

מספר מרכזי: 845-414-0076 | **א"י:** 072-370-1823 | **ענגלאנד:**

| 5411-2152-7691 | **ארגענטינע:** 0330-350-3190

אנטווערפן: 323-346-0673 | **מאנטריאל:** 438-228-2500

אזר לנתיבות

לנסוע למקום נופש (קאנטרי) בשלום ובשקט נפשי

אברך שאל; הוא רוצה ללכת למקום נופש, בני ביתו רוצה ללכת למקום נופש, אבל בני ביתו טוענת שהוא לא עוזר מספיק; היא רוצה להיות מסוגלת לצאת, שיהיה לה קצת זמן לעצמה בנופש. למעשה, היא טוענת שהוא לא עוזר לה כראוי לצאת, והיא אומרת שאם הוא לא מקבל על עצמו לעזור לה יותר, הם לא יכולים פשוט ללכת לנופש כך. הוא מבולבל ולא יודע מה לעשות.

תשובה: אם אדם גר בעיר, ורוב האנשים, לפחות הוא כבר התרגל לכך, רוצים ללכת למקום נופש, יש ללכת למקום נופש. חשוב לוודא שיש תוכנית כך שתוכל להיות לך זמן שקט, זמן ללמידה, זמן לבילוי, מנוחה, שמחה, רוגע ושקט נפשי במקום הנופש. עם זאת, יש לקחת בחשבון שצריך להיות גם זמן להבני בית, כך שהיא תוכל לשבת קצת עם חברותיה, לצאת לטיול, ללכת לשחות, ולקחת הפסקה מהעבודת הקודש ומהעבודה הקשה שיש לאשה במהלך השנה כשגר בעיר.

מאוד חשוב שהבעל יראה להבני בית שהוא מבין ותפס מה היא רוצה מהנופש. כמו כן, מאוד חשוב שהאישה תראה לבעל שהיא מבנה ותפסה מה הוא רוצה מהנופש.

לעיתים קרובות קורה שהכוונה, המטרה, היעד של הליכה לנופש אינם זהים עבור הבעל והאישה. ניקח דוגמה: זה יכול להיות אברך, תלמיד חכם, שמרגיש שכשהם הולכים לנופש, הוא יכול ללמוד נושא בהלכות שבת, בהלכות ריבית, שאין לו מספיק זמן לעסוק בהם בעיר. כאן, הוא יושב במשך שמונה או תשע שבועות בקיץ, ולומד את זה בבירור, וכדומה. אחרים לוקחים על עצמם עבודה מסוימת במקום נופש כדי להרוויח כסף לשלם על הנופש או שיהיה להם קצת

כסף נוסף. ישנן כוונות רבות אחרות שיש לאנשים לגבי למה הם הולכים לנופש, ולנשים יש כוונות שונות לגבי למה הן הולכות לנופש, אם זה כי הן אוהבות את האוויר הצח, כי הן נהנות להיות בחוץ, מה שלא אפשרי בעיר, או כי הן רוצות לשחות כל יום, לצאת לטיולים, או לקנות, מה שקשה הרבה יותר לעשות בעיר. הבעל והאישה צריכים לשבת ולהבהיר הדברים. הבעל צריך להצהיר במדויק מה הוא רוצה ומה המטרה שלו בהליכה לנופש. האישה צריכה לבטא מה היא רוצה ומה המטרה שלה במקום נופש. הם צריכים להשוות הערות, כל אחד צריך לראות איך להתאים את עצמו לאחר, ולוודא שהאחר מקבל את המטרה שלו למה הם הולכים לנופש.

כמובן, כל אחד צריך לתת קצת מעצמו. אני מבינה את בעלי, ואנסה להתאים את צרכי ככל שאוכל, והבעל אומר, אני מבין את אשתי, ואוותר קצת על מה שאני רוצה כדי שאוכל לקבל שבעים או שמונים אחוז ממה שאני רוצה, ואשתי גם יכולה לקבל את השבעים או השמונים אחוז שלה למה שהיא רוצה ללכת לנופש.

הבעל והאישה צריכים לדון בזה באמון, בחום ובבהירות.

אם הבעל אומר, אני באמת לא רוצה ללכת לנופש, אבל אשתי רוצה ללכת לנופש, והאישה אומרת, אני לא רוצה ללכת לנופש, אבל בעלי רוצה ללכת לנופש, גם הם צריכים לשבת. הבעל צריך להסביר לאישה בבירור למה הוא רוצה ללכת, והאישה צריכה להסביר בבירור למה היא לא רוצה ללכת, או להפך, ואז הם צריכים להשוות הערות. זה שאינו רוצה ללכת צריך לומר, אני אוותר לך, ואני אבוא, אבל הייתי רוצה שתביני אותי, ולפחות תתני לי את זה. והאחר צריך להיות אסיר תודה, להודות לאחר על כך שבא, גם אם הם לא לגמרי מסכימים, ואני אפגוש אותך באמצע. כך מושגים שלום, שמחה ורוגע, והם דנו בזה, וזה הדבר העיקרי. יש גם בהירות. כל אחד יודע בארץ מה עליו לעשות, מה תפקידו, וכמה עליו לתת לאחר, ומה הוא יכול לדרוש ומה לא. הם דנו בזה, ארגנו את זה, הבינו זה את זה, ועשו שלום, כל אחד מרגיש שהוא נתן מעצמו עבור השני, והשני נתן מעצמו עבורי.

יכולים לשמוע תשובות בכל תחומי החיים על קו המערכת בכפתורים: 551

לקבל הגליונות שלנו בכל שבוע, תפנו ל:

gilynospm@gmail.com

מאמר דפרשה

פרשת טהרה תשפ"ה

כח שמירת הדיבור

זאת תהיה תורת המצורע. ובמדרש (ויק"ר טז, ב): הה"ד (תהלים לד) מי האיש החפץ חיים. מעשה ברוכל אחד שהיה מחזיר בעיירות שהיו סמוכות לציפורי והיה מכריז ואומר מאן בעי למזבן סם חיים אודקין עליה ר' ינאי הוה יתיב ופשט בתורקליניה שמעיה דמכריז מאן בעי סם חיים א"ל תא סק להכא זבון לי, א"ל לאו אנת צריך ליה ולא דכוותך אטרח עליה, סליק לגביה הוציא לו ספר תהלים, הראה לו פסוק מי האיש החפץ חיים, מה כתיב בתריה, נצור לשונך מרע סוד מרע ועשה טוב. א"ר ינאי אף שלמה מכריז ואומר (משלי כא) שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו. א"ר ינאי כל ימי הייתי קורא הפסוק הזה ולא הייתי יודע היכן הוא פשוט עד שבא רוכל זה והודיעו מי האיש החפץ חיים לפיכך משה מזהיר את ישראל ואומר להם זאת תהיה תורת המצורע תורת המוציא שם רע, ע"כ.

ולבאר דברי המדרש, מקדים הרה"ק הייטב לב זי"ע את דברי המדרש (בחקותי לה, א): ר' אבא בריה דר' חייא בשם ר' יונתן אמר חשבתי ברכות חשבתי קללות ברכות מאל"ף ועד תי"ו קללות מן וי"ו ועד ה"א ולא עוד אלא שהן הפוכות א"ר אבין אם זכיתן הריני הופך לכם קללות לברכות אימתי כשתשמרו את תורת הה"ד אם בחקותי תלכו.

וכתב ע"ז בפירוש עץ יוסף: כי ידוע כי רבים חללים הפילה מחשבת היאוש, כי המתאיש מן הרחמים בחושבו שאין מזור לחטאו יוסיף ברעתו. ולכן יש לזיזהר מהיאוש לדעת כי חנון ורחום ה' לשבים אליו. ולפי שמהפלגת ה' בתוכחות על עון יראה גודל חרון אפו. ומזה יתיאש האדם כי מי יוכל לזיזהר בכל דרכיו. אבל אם יביטו בברכות היותן מאל"ף ועד תי"ו [שפתח אם בחקותי ומסיים קוממיות, האות הראשונה א' והאחרונה ת'] וקללות מן וי"ו ועד ה"א [שמתחלת ואם לא תשמעו לי, ומסיימת ביד משה, וקללות שבמשנה תורה הפותחת והיה אם וגו' ומסיימת ואין קונה] תראו שאין הקב"ה חפץ ברעה אלא ליזכותם, שהרי הברכות מא' עד ת' וזה מרמז שיבואו בכל מה שאפשר לבא. שאין דבר יוצא מכלל האותיות שמאל"ף ועד תי"ו. אמנם הקללות [הן מו"ו עד ה"א ולא יותר. וזהו רמזה תוה"ק בריש סדר ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה א"ת הברכה אשר תשמעו (ברכה מא' עד ת') והקללה אם לא תשמעו (שהקללה מ' עד ה')]. והוא על דרך מפי עליוןלא תצא הרעות והטוב. ר"ל שאין רעות רבות ולא טוב אחד לבדו שופעין מלמעלה. אדרבה הטובות שופעים בעצם וברבוי, והרע בא במקרה ועל המעט.

ועל זה ממשיך המדרש: אם זכיתם הריני הופך. ומפרש העץ יוסף: פירוש, לזה נכתב הפוכות מקודם הוי"ו ואח"כ הה"א להורות שאם יזכו יתהפך להם לשמחה כי מלת זה מורה על שמחה כדאיתא בריש אסתר רבתי וי צרה זה שמחה, עכתו"ד.

ומקדים הייטב לב גם דברי האריז"ל (ליקוטי תורה פר' וירא אות ב') וז"ל: **סוד החולי בא לו מחמת היפוך רחמים לדין, וסוד היו"ד היתה דו"י, גם יו"ד במספרה הוא 'עשר', והוא זה עשר חוזר להיות 'ערש דוי', והרי כל משכבו הפכת בחליו, סוד ב' היפוכים הנ"ל (יו"ד לדו"י ועש"ר לער"ש). וביאור הדברים: דע, שהוא חולה, לפי שאור חכמה אבא נסתלק ממנו (כי 'חיים' באים מסוד 'אור החכמה' המאיר באדם, בסוד 'החכמה תחיה את בעליה', 'החיים' בגימטריה 'חכמה' {סידור קול יעקב} וביותר ביאור כתב בספה"ק תולדות יעקב יוסף בהקדמה: כי סיבת חולה נמשך מחמת העדר וחסרון 'שער החמישים' שהוא 'יסוד אבא', לכן 'חולה' גימטריא מ"ט, ועל ידי ביקור נמשך שער נ'. והצמח צדק זי"ע מבאר: כי 'חכמה' הוא האי"ן והביטול, והמ"ט שערי בינה הוא ה'יש', ושער הנ' של בינה הוא ביטול החכמה שבבינה, וכמו שמבאר בדברי תורה ח"ב: "חמישים שערי בינה אמונים נוצר ה'", ששער הנו"ן שבבינה הוא כשמבינים אחר כל ההשגות שאינם משיגין כלום ושבים לדרגת אמונה. ולפי זה נמצא ביאור הדברים: כי סיבת החולי הוא כשחסר האמונה, ונשארין ליש ונפרד, ובביקור חולים מחזקין החולה לשוב להאמונה ולביטול ועי"ז יתרפא), ולכן צריך להמשיך לו מזון משם (ממקום החכמה), כדי**

לסעדו ולהחזיקו. וזה סוד: משרז"ל בס"ה, כי מזון החולה בא מחכמה

(מזון היותר דק ויותר עליון הוא מזון החולה, וה' יסעדנו על ערש דוי, ומזונו הוא החלב והדם שבקרבו, כי מאכלו נגרע ממנו כי יש חולים אשר המה כמה זמן וזמנים ואינם אוכלים כלום רק מעט מסממנים, אשר בהיותם בריאים לא יכלו לחיות באופן כזה וזה ראייה שמזונותיהם הוא דק ורוחני ונשפע ממקום גבוה {ספר אמונה ופרנסה לבעל שומרי אמונים פ"ב}). **והענין: כי**

חכמה הוא י' שבשם (חכמה הוא ענין האין והביטול, וצורת היו"ד הוא נקודה פשוטה

קודם שנתפשט לאורך ורוחב), **וכאשר הוא חולה מתהפכת היו"ד זו** (חולי בא

כשמתסלקת אור החכמה, והיינו היו"ד שמרמז לאור החכמה, מתהפכת, וזה נקרא סילוק אור

החכמה), **ונעשית דוי', ואז הוא חולה ודוי לבב. גם י' גי' עשר, נהפך**

(האותיות 'עשר'; המרמזין ג"כ לחכמה, מכיון שיו"ד גימטריה עשר) **ל'ערש', שהוא שוכב**

על המטה, הנקרא 'ערש דוי'. ולכן אז צריך שישענו ה' ויזון אותה,

וישקה אותה על מציאות הערש דוי שיש לו, ואז ע"י אותו הסעדה

והזנה שהוא מאבא י' שבשם, אז כל משכבו הפכת בחליו. פירוש:

המשכב ששכב הוא ערש הנ"ל וגם חליו שגרם לשכב על מטתו, חוזר

להיות עשר, ודוי, חוזר להיות יו"ד, וזהו כל משכבו הפכת בחליו, ועי"כ

מתרפא. וכמ"ש, כי סיבת חליו הוא, בהסתלקות השפע מהחכמה,

עכלה"ק.

ומוסיף הייטב לב לרמז, **י'שלח ד'ברו ו'ירפא, ר"ת יו"ד, ע"י שמהפכין**

דו"י עי"ז שלח הקב"ה רפואתו (ויש לציין לדברי התולדות יעקב יוסף בהקדמה: "ונודע

כי התורה הוא יסוד אבא, ושפיר אמרו בש"ס מי שהי' חולה ונתרפא הוא ע"י כי ישלח דבר"ו

וירפא"ם", עכ"ל).

ומקדים הייטב לב להביא עוד דברי המדרש בפרשת בחקותי (ויק"ר להו):

תני בשם רשב"י הככר והמקל ניתנו מכורכין מן השמים אמר להם אם

שמרתם את התורה הרי ככר לאכול ואם לאו הרי מקל ללקות בו היכן

הוא משמעו של דבר (ישעיה א) אם תאבו ושמעתם טוב הארץ תאכלו

ואם תמאנו ומריתם חרב תאכלו וחרבין תאכלו, ע"כ.

ומקשה הייטב לב: ולכאורה מה קא משמע לן בזה, ומה זה ניתנו מכורכין.

אבל ביאור הדבר לדעתי, כי האותיות **תאכלו תאכלו** שוין הם, אך חלוקין

המה בנקודות. ואם זוכים ושומרים התורה נקרא בחולם וצירי, אכילה כדרכה,

ממילא טוב הארץ תאכלו. ואם לאו קרי ביה תאכלו בשבא ושורק, אז ממילא

חרב תאכלו. וזה שאמרו שניתנו מכורכין יחד, בתיבה אחת ואותיות שוין מן

השמים, אך הדבר תלוי לפי מעשה בני אדם אם זכו קרי תאכלו בחולם וצירי, ואם לאו תאכלו בשבא ושורק, והבן.

והרה"ק הייטב לב זי"ע מבאר כאן יסוד אמיץ שצריך כל אחד מקטן ועד גדול להפוך בה תמיד, כי דבר הברכות והטובות תלוי במעשינו, באמונתנו ובבטחוננו, וכדממשיך וכתוב: ועם זה נבין מאמר חז"ל (ב"ר לג,ג): צדיקים מהפכים מדת הדין לרחמים, כי הם מאמינים ואומרים על כל הבא עליהם שהוא לטוב, וממילא נעשה הדבר טוב, כי נהפך הצירוף לטוב, וכגון דאשכחן בתענית (כא). בנחום איש גז שאמר על הכל גם זו לטובה, ונעשה טוב עיי"ש (והרשעים מהפכים כי כי ידיעת הפכים בשוה).

ובזה מבאר הייטב לב הפסוק (תהלים קו,ג): **אשרי שומרי משפט עושה צדקה בכל עת.** מאושר וטוב הוא האדם שמשמר עצמו בעת המשפט מלהרהר אחר מידותיו של הקב"ה רק אומר על הכל, ומאמין באמת בלבבו, שה' הוא צודק, ומאתו לא תצא הרעות, אזי, **עושה צדקה בכל עת**, נעשה באמת הכל צדקה וטוב ממש.

ועל דרך זה יתבאר: **שמרו משפט ועשו צדקה כי קרובה ישועתי לבוא וצדקתי להגלות.** פירוש, **שמרו משפט**, אל תהרהרו בעת משפט ומידת הדין של הקב"ה רק תאמינו שהכל הוא לטובה ולברכה, ועי"ז **עשו צדקה**, ע"י האמונה מהפכין מידת הדין לרחמים ולצדקה וחסד, ואז **קרובה ישועתי לבוא וצדקתי**, שהיתה עד עתה נסתרה ונכספה, **להגלות**, יתגלה ויראו עינינו את ישועתינו.

ומביא דברי המפרשים על הפסוק, **וידעת היום והשבות אל לבבך כי הוי"ה הוא האלקים.** 'היום' מרמז לשמש, ומהיום היינו החמה אפשר לידע ולהתבונן כי הוי"ה - מידת הרחמים הוא האלקים, ומידת הדין הוא באמת מידת הרחמים. ביאור הדברים: כי כח החמה הוא להשחיר את עור הבשר הלבן, וגם להלבין בגדי שחורים, והחילוק הוא מי המה המקבלים אורו וזרחו. וכן הוא במידת דינו של הקב"ה, אם המקבלים מאמינים ויודעים כי גם מידת הדין הוא באמת לטובה ולברכה, אזי נתהפך אצל המקבל הדין לרחמים וחסדים, ואם ח"ו אינם מכירים בטובו וחסדו, אזי ח"ו.

ובזה מבאר הייטב לב דברי המדרש בפרשתו, הרוכל הכריז: מאן בעי למיזבן סמי דחיי, והיה מראה להבריות את דברי דוד המלך ע"ה בתהלים: נצור לשונך מרע סור מרע ועשה טוב, והכוונה הוא, שאם אינם אומרים על שום מקרה בעולם שהוא רע, אזי עושין מכל מצב הנראה כרע - טוב. **סור מרע** (ע"י שמשירין עצמן מלראות ולדבר רע, אזי) **ועשה טוב** (עושין מצירוף הרע צירוף טוב, ונתהפך הרע לטוב בשורשו) ועל זה הוסיף רבי ינאי ואמר: **אף שלמה מכריז ואומר שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו**. ועל זה סיים המדרש: **לפיכך משה מזהיר את ישראל ואומר להם זאת תהיה תורת המצורע תורת המוציא שם רע**. שע"י שמוציאין שם רע על המצב, נעשה ח"ו בחינת נגע, אבל אם משמירין עצמם מלדבר ולראות ברע, אזי נעשה ונתהפך הנג"ע לענ"ג.

*

כהיום יום, אנו חיים באויר שרוב רובן של החדשות על ההוה ועל העתידות, מקורם מן האומות העולם הטמאים, ואף אנשים מישראל שממונים להביא את החדשות אל כלל ישראל בלי שיצטרכו לחדשות שלהם המלאים זהמה וטומאה, צריכים אנו לעורר, כי מכיון שהם קוראים בחדשות האומות העולם, ושומעים את דבריהם, נופל בדרך שבא לנו החדשות ענין חמור שצריכין לזהר מזה. וכדיתבאר.

הנה בייטב לב שאמרנו, מבואר, כי הרשעים המה מהפכין את מידת הרחמים לדין ע"י שאינם שומרים פיהם מלדבר רע, והמתבונן באופן שמדברים מן החדשות יראה, האיך שכל החדשות הוא מענייני הריגות ואסונות, מחלות ומלחמות, מחלוקת וכל ענייני טומאה וזהמה, ובפרט על העתיד, מספרים ומתארים בשורות רעות בגוזמאות נפלאות, כל מחלה לפי חשבונותם יתארך, ואם לא יעשו כך וכך בכוחם ועוצם ידם, אי אפשר לינצל מהמחלה. ומתארים האיך שמצב הפרנסה יתמעט ויתמוטט, ויבוא ח"ו רעב ועניות בעולם וכו' וכו', וכל זה ח"ו גורם להפך מידת הרחמים לדין, כן תהיה לכל האומות.

ובקווי וכתבי החדשות במקורות של יהודים, אינם נזהרים, ומעתיקים ממקומות האומות העולם, קטעים שלימים מה שגוי טמא פלוני אומר, וצריכין התעוררות וזהירות רב, לא להאמין לכל זה, וגם לא להעתיק מדבריהם הרעים. כי אנו מאמינים כי המצב הוא טוב מאוד, והיום אם בקולו תשמעו, יופסק כל המחלות מכל העולם, והנגע יתהפך לענ"ג. והדין לרחמים.

וכמו שאנו מאמינים בביאת המשיח בכל יום ובכל רגע, כן אנו מאמינים שכל מצב של רע, דהיינו שנראה לעיני בשרינו לרע, יתהפך עוד היום וברגע זו לטובה ויתגלה הטוב שבמצב.

*

וביותר צריך לזהר בזה בימים אלו בימי הספירה, כדאיתא בספה"ק, כי לכן כל הפרשיות בימי הספירה המה מיוסדין על קדושה וטהרה, עניני זהירות ממאכלות אסורות, קדושת הפה מדיבורים אסורים, קדושות הכהנים וכן כל ספרי היד חלקי קדושה וטהרה מיוסדין על פרשיות אלו, והסיבה הוא כי ימים אלו מיוחדין על קדושה וטהרה, כמו שאומרים ביהי רצון אחר ספירה כי מצוות ספירת העומר הוא בכדי לטהרנו ולקדשנו.

וכן מתאמרה בשם הרה"ק **מבעלז** זי"ע שהטעם למה נוהרין עד שבועות שלא לאכול חמץ שהיה מכור לגוי, ואין הטעם כי אחר שבועות לא שייך החשש, רק כי העבודה בימי הספירה הוא לזכר את הגוף במה שנכנס בפה, ולזכר הגוף במה שיצא מפה, על כן נוהרין בעניני אכילה בימי ספירה ביותר. ובודאי צריכין לעורר גם שלא לדבר און נישט זיך פלאנטערן בהרע.

*

ואכן כן הוא הדבר, כי אנו מאמינים כי אין רע יורד מלמעלה והכל טוב הוא ממש. ודבר זה לומד בספה"ק **ארץ צבי** להרה"ק **מקוויקלוב** זי"ע הי"ד מפרשת נגעי בתים וז": **במדרש (פי"ז,ו) ונתתי נגע צרעת וכו', בשורה היא להם וכו', עמדו והטמינו ממונם בבתים ובשדות וכו', מה הקב"ה עושה מגרה נגעים בביתו והוא סותרו ומוצא בו סימא, נראה לענ"ד שמזה יש ללמוד על הנגעים הבאים על גוף האדם [וכן שאר יסורים שהם למטה מנגע, כי ראש כל היסורים הם נגעים, שאז"ל (ס' יצירה פ"ב ד) אין למטה מנגע] שהם לתכלית זו. כי יש בכל איש ישראל אוצרות בפנימיות נפשו, והיצה"ר מטמין אותם ע"י שמושך אותו אחרי תאוות עוה"ז והבליו, וביותר ע"י גסות הרוח שהוא המונע היותר גדול, וגם העבירות מביאות לידי גסות הרוח, דבזוה"ק (וישלח קס"ו ב) דמכל עבירה נוצרת קליפה דאתגאי עליה דבר נש, מה הקב"ה עושה מגרה בו נגעים או שאר יסורים לגרום הכנעה ושבירת הלב, ועי"ז סותר חומת הברזל המפסיקה ומכסה על האוצרות ההם, ומוצא בו סימא עכ"ל.**

פנינים

פנינים יקרים; על הפרשה נאמרים

זה לשבח (ספר היחס טשערנאביל ורוזין עמ'

128).

המשכת השפעות טובות ע"י רמזים בתורה

ובזה מבאר הרה"ק החקל יצחק מספינקא ז"ע (פר' יתרו) הסיבה למה לפעמים הפירושים של הצדיקים בתוך הפסוק מובן רק בדוחק גדול, בהקדם הסיפור, שהרה"ק מוה"ר מאיר זצלה"ה מפרימישלאן אמר בשולחנו תורה לפרש איזה פסוק באופן להמשיך ישועות וברכות לישראל, אכן פירושו בהפסוק היה בדוחק גדול, והיה שם מהמסובין ת"ח אחד, והיה קשה לו למה צריך הרה"ק הנ"ל לדחוק כל כך בפירוש הפסוק, מוטב לו להניח הפסוק כפשוטו, והוא יברך את ישראל בישועות וברכות כרצונו.

ואזי הרגיש הרה"ק בזה, וענה: איתא בשו"ע, ראה אביו שאינו נוהג כשורה לא יאמר לו עברת על דברי תורה, אלא יאמר אבא כך כתוב בתורה, והוא יבין ע"ש. וא"כ כיון שהבורא ית"ש הוא אבינו מלכינו, לא נכון לומר לו כלום, רק צריכין לפרש הברכות בתוך הפסוק שבתורה, עכדה"ק.

גם הרה"ק השר שלום מבעלזא זי"ע נהג במנהג הזה, וגם בפרשתו מצא האיק לפרש פרשת היולדות באופן

הצדיקים הקדושים זי"ע, השתדלו מאוד למצוא רמז בתורה הקדושה ובדברי חכמינו ז"ל, שהקב"ה צריך להשפיע השפעות טובות לישראל עמו ונחלתו. וכדאמר הרה"ק מלובלין זי"ע (אהל הרבי יב): על-פי דין מותר לומר לאב אבא כך כתוב בתורה (קידושין לב. י"ד ר"מ ס"א), לכן כשמוצאין רמז בתורה על איזה טובה, על-ידי זה מלמדין כביכול לו יתברך להיטיב, עכדה"ק.

ובזה מבאר הרה"ק בעל מנחת אלעזר ממונקאטש זי"ע (דברי תורה ח"ט אות קא) "מה שחשבו כמה פעמים בספרי הצדיקים עתות הקץ" ומבארו על דרך הנזכר "שהוא רק בדרך סגולה והתעוררות לאבינו שבשמים ברמז אבא כך כתוב בתורה שצריך לגאלינו בשנה הזאת, והוא טפל להעיקר היינו בתשובה" עכלה"ק. וכבר איתא כן מהרה"ק הרבי מלובלין זי"ע (אור הנפלאות נט). וכן היה מנהגו של המגיד הקדוש מטריסק זצ"ל, והיה נותן טעם

כאן, שמן הראוי שיהא לישראל די צרכם בהרחבה.

להמשיך שפע רב לכלל ישראל. וכה דרש בקדשו:

בגדי שבת אין מקבלים טומאה

התורה מונעת כמה סוגי בגדים שבהם אפשר למצוא נגע, צמר ופשתים או כלי עור, אבל בין כל הבגדים לא נזכר בגדי משי, ומדייק הדברי ישראל ממודשיץ זי"ע שמשמע שבבגדי משי אין מצוי נגעים. ולפי-זה מבאר "הענין הנהוג בכל ישראל על שבת ללבוש בגדי משי, שאין מציאות בו שום נגע וטומאה כלל, וזהו פלא שלא מצינו באומות העולם בכל העולם כולו שיהיו לבושים בבגדי משי, אלא ישראל לבדם לובשים בו, והוא מיוחד לבגדי שבת" עכ"ל.

כתיב: ולקחה כבש בן שנתו לעולה וגו' ומסיים הכתוב: זאת תורת היולדות וגו', ואח"כ ממשיך התוה"ק ואם לא תמצא ידה די שה ולקחה שני תורים וגו'. ולכאורה למה התורה מסיים הפרשה וכתבה וזאת תורת היולדות, קודם שסיימת האפשרות השנית אם לא תמצא די שה.

ותירוץ הרה"ק מבעלז: מכאן נראה שמן התורה צריך להיות לכל ישראל שפע רב, וכל יולדות צריך להביא קרבן עשירה, ועל זה מסיים הכתוב: וזאת תורת היולדות, כך צריך להיות מעיקר הדין, ורק אח"כ מוסיף התורה אם ח"ו יתרחש לפעמים שלא תמצא די שה, אזי די לה גם בשני תורים או שני בני יונה, אבל התורה מרמזת לנו

אפשר לשמוע הדב"ק על קו שלנו

בהיקש: 4-553

אפשר גם לשמוע ולהוריד השיעורים על:

[קול הלשון פנים מאירות](#)

קול פנים מאירות

שיעורי כ"ק אדמו"ר מפנים מאירות דסיקסא שליט"א

צענטראלע נומער: 845-414-0076 | א"י: 072-

370-1823 | ענגלאנד: 0330-350-3190

ארגענטינע: 5411-2152-7691 | אנטווערפן: 323-

346-0673 | מאנטריאל: 438-228-2500

לקבל הגליון ושאר גליונות מהמערכת יפנו: gilyonospm@gmail.com